

Răzvan Luca. De la Piața Victoriei la Piața Eșecului

written by [Răzvan Luca] | June 11, 2018

CONTRIBUTOR

Trecând peste puseul de umor negru de sâmbătă seara, care a avut un efect cathartic pentru mulți, azi s-ar cuveni să tragem câteva concluzii.

Prima concluzie e că mitingul PSD e, la o analiză mai profundă, un uriaș eșec din următoarele motive:

(1) Un partid cu 500.000 de membri (c.f. unor date publicate în 2014) a mobilizat 100.000 de oameni, și nici pe aceia din convingere, ci cu bani – mulți, de altfel. Presupunând că toți cei care au ieșit sunt și membri de partid, înseamnă că doar 20% din aceștia au sprijinit ideea mitingului de ieri. Pentru un partid atât de marțial și bine aliniat, aș zice că e un mare eșec, cu atât mai mult cu cât argumentul dificultăților logistice nu ține. Adică te-ai putea gândi că nu trebuiau aduși toți 500.000 la București, ci puteau răsări proteste ‘spontane’ în toată țara, cum a fost în cazul protestelor civice de anul trecut. Cu cine însă?

(2) Costurile echivalente mobilizării sunt extrem de mari. În cazul costurilor imediate, includem transportul, diurna de 50-150 RON, un meniul zilei la ceva speluncă de partid. Observi o diferență uriașă față de costurile de 0 RON (în situația în care mergeai pe jos sau cu bicicleta) până la 20 de RON (dacă mergeai cu taxiul) pe care le suportai din contul de salarii sau dividende anul trecut când mergeai să protestezi împotriva OUG13.

Acestea sunt costurile imediate, dar dacă ne uităm atenți vedem costuri ascunse de miliarde de lei sub forma creșterii fondului de salarii pentru funcționari, ca să-i faci mai supuși la astfel de convocări cu japca. Aceste creșteri nu au doar un rol economic (care și acela e ciunt și cretin, că

distruge prin inflație orice efect pozitiv imaginat).

(3) Dacă era lăsat protestul pe 'piața liberă', nu adunau mai mulți de 10.000-15.000 de oameni. Temele acestea de discuție dospesc în taina unei sufragerii decorate cu mileuri anacronice, e un subiect despre care se poate șușoti cu succes, fiind vorba de interceptări, fantome operative și servicii deraiate de la scopul prescris prin statutul lor. Când însă trebuie să pui tema într-un framework mai amplu și să o prezinți argumentat, răspicat și cu un ton normal, devine derizorie. De-aia nu se poate scanda cu vitalitate împotriva Statului Paralel. Deoarece e un concept inexistent, e ca o stafie care se sperie de sunet și dispăre.

Coroborând cele spuse mai sus, vedem că guvernării cleptocrate în lipsește un sprijin real. I-aș asemui cu un general care ar vrea să meargă la război cu o armată de mercenari fără experiență de front, ca țărani lui Muntzer. Și cu un raport de forțe de 1:50 poate fi înfrântă o astfel de armată.

Prima strategie prin care i-am putea înfrânge pe cleptocrați ar fi să participăm ca observatori la următoarele alegeri, preferabil în spațiile rurale, preferabil în fiefurile lor. E măsura cea mai imediată, cu efect de ghimpe otrăvit în coastă. Apoi, există și altele, ca educația, diversificarea investițiilor, empatia socială, etc. Pentru a le putea face pe cele din urmă însă trebuie să o facem pe prima.

Top of Form